

**До Окружного адміністративного
суду м. Києва**
01051, м. Київ, вул. Болбочана Петра, 8,
корпус 1
Е-mail: inbox@adm.ki.court.gov.ua
телефон: 0-800-501-492
(визначити суд відповідно до власної справи)

Позивача:

_____ **ПІП**
_____ **дата народження**
зареєстроване місце проживання:
м. _____, _____ область
_____ індекс
фактичне місце проживання:
м. _____, _____ область
_____ індекс
номер і серія паспорта для фізичних
осіб – громадян України: _____
реєстраційний номер облікової картки платника
податків: _____
Тел.: (обов'язково заповнюється) _____
_____ офіційна електронна адреса:
_____ адреса електронної пошти: (обов'язково
заповнюється) _____

Відповідач:

_____ **Управління пенсійного
фонду України в _____ обл.**
(визначити повну назву Пенсійного фонду)
Код ЄДРПОУ: _____
Адреса:

телефон: _____

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПОЗОВ
про визнання дій протиправними, та зобов'язання
вчинити дії

З метою судового захисту порушених прав, відповідно до вимог статті 23 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», № 1058-IV, від 09.07.2003, Позивач звертається з цим позовом про наступне:

Я, _____ **ПІП** (далі – Позивач) є внутрішньо переміщеною особою з території проведення антитерористичної операції (на теперішній час «район здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях»). Перемістившись у _____ року, постійно проживав на підконтрольній території. Виконавши в повному обсязі вимоги щодо переведення та отримання пенсійних виплат

(_____ визначити вид пенсії) з території, де органи державної влади тимчасово не здійснюють свої функції в повному обсязі, звернувся _____ року до **Управління пенсійного фонду України** _____ (визначити повну назву Пенсійного фонду) (далі – Відповідач) з відповідними заявами та у передбаченому порядку.

Відповідачем було поновлено виплату пенсії, відповідно, отримував пенсійні виплати у встановленому порядку та передбачені строки.

Але, з _____ 2018 року Відповідачем було припинено виплату пенсії Позивачу в односторонньому порядку, без повідомлення позивача про прийняті рішення щодо підстав припинення виплати пенсії.

Не отримавши виплату у передбачені строки (звичайна дата виплати ____ число поточного місяця) Позивач звернувся до Відповідача з усним/письмовим запитом щодо надання інформації про підстави та причини недотримання строків виплати пенсії. Позивач зазначив та звертав увагу Відповідача на те, що з боку Позивача не було порушено порядку отримання виплати пенсії.

Відповідну заяву було подано _____ року на яку отримано відповідь від _____ року № _____. В зазначеній відповіді Відповідач робить посилання на загальне законодавство України, що регулює питання виплати пенсії внутрішньо переміщеним особам та зосереджено увагу на строках виплати пенсії та порядку, який має бути затверджений на підставі постанови КМУ від 25.04.2018 року № 335.

В зазначеній відповіді Відповідач зазначає, що 12.05.2018 року набула чинності постанова КМУ від 25.04.2018 року № 335 «Про внесення змін до постанови КМУ від 08.06.2016 року №365».

Відповідно до пункту 15 вищезазначеної постанови орган, що здійснює соціальні виплати на підставі рішення Комісії призначає (відновлює) таку соціальну виплату з місяця в якому надійшла заява внутрішньо переміщеної особи.

Суми соціальних виплат, які не виплачені за минулий період, обліковуються в органі, що здійснює соціальні виплати та виплачуються на умовах окремого порядку визначеного Кабінетом Міністрів України.

Після прийняття окремого порядку здійснення контролю за проведенням соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам буде вирішено питання виплат коштів за _____ 2018 року (вказано період невивлати сум пенсії).

Отже, без законних на те підстав Відповідачем було порушено право Позивача на соціальний захист, що відображено у припиненні виплати пенсії Позивачу, право на яку Відповідачем не оспорується. Тобто, припинивши виплату пенсії, яка є єдиним та основним джерелом для існування Позивача, було відкрито та грубо порушено право Позивача на соціальний захист та достатній життєвий рівень, що гарантується Конституцією України.

Щодо помилкового застосування окремих положень законодавства України

Відповідач, не вірно застосовує юридичну силу закону як основного джерела права, його місце в системі нормативно-правових актів закріплені в Конституції України

Однією з ознак, яка відрізняє закон від інших нормативно-правових актів, є прийняття його вищим представницьким органом державної влади. Пунктом 3 частини першої статті 85 Конституції України закріплено, що прийняття законів належить до повноважень Верховної Ради України.

Відповідно до Рішення Конституційного Суду України від 17 жовтня 2002 року N17-рп (щодо повноважності Верховної Ради України) визначення Верховної Ради України єдиним органом законодавчої влади означає, що жоден інший орган державної влади не уповноважений приймати закони.

Ще однією ознакою, яка відрізняє закон від інших нормативно-правових актів, є критерій регулювання найбільш важливих суспільних відносин. Статтею 92 Конституції

України визначено коло питань (суспільних відносин), які можуть бути врегульовані виключно законами України. Зокрема, виключно законами України визначаються:

1) права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод; основні обов'язки громадянина;

2) громадянство, правосуб'єктність громадян, статус іноземців та осіб без громадянства;

3) права корінних народів і національних меншин;

4) порядок застосування мов;

5) засади використання природних ресурсів, виключної (морської) економічної зони, континентального шельфу, освоєння космічного простору, організації та експлуатації енергосистем, транспорту і зв'язку;

6) **основи соціального захисту, форми і види пенсійного забезпечення**; засади регулювання праці і зайнятості, шлюбу, сім'ї, охорони дитинства, материнства, батьківства; виховання, освіти, культури і охорони здоров'я; екологічної безпеки.

Вища юридична сила закону полягає також у тому, що всі підзаконні нормативно-правові акти приймаються на основі законів та за своїм змістом не повинні суперечити їм. Підпорядкованість таких актів законам закріплена у положеннях Конституції України

Згідно з частиною третьою статті 113 Конституції України Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України.

Отже, у випадку суперечності норм підзаконного акта (в т.ч. постанов КМУ) нормам закону слід застосовувати норми закону, оскільки він має вищу юридичну силу.

Виходячи з наданої відповіді, Відповідачем помилково прийнято рішення про застосування положень не спеціальних законів (в сфері пенсійного забезпечення), а інших (підзаконних) нормативно-правових актів, що відповідно мають меншу юридичну силу, та не можуть бути застосовані до питань **майна (пенсії)**, що належить позивачеві відповідно до положень чинного законодавства України.

Варто зазначити, що навіть якщо припустити, що пенсію було припинено за наявності на те законних підстав, не може бути змінено порядок та умови виплати пенсії за «минулий час» за період з _____ року по _____ року яка зафіксована у виплатних документах. Відсутність так званого «Порядку виплати пенсії», що має бути розроблений відповідно постанови КМУ від 25.04.2018 року № 335, не може бути застосований (навіть після розробки і прийняття) до правовідносин, які повинні регулюватися виключно нормами Законів України.

Щодо законодавчого врегулювання виплати пенсій

Відповідно до ст.1 Конституції України, Україна є правовою державою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю (стаття 3 Конституції України).

Згідно із статтею 46 Конституції України, норми якої є нормами прямої дії, громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх в разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та інших випадках передбачених законом. Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створенням мережі державних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними. Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом.

Положеннями закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» встановлено наступне:

Цей Закон, розроблений відповідно до Конституції України та Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування, **визначає принципи, засади і механізми функціонування системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування**, призначення, перерахунку і **виплати пенсій**, надання соціальних послуг з коштів Пенсійного фонду, що формуються за рахунок страхових внесків роботодавців, бюджетних та інших джерел, передбачених цим Законом, а також регулює порядок формування Накопичувального пенсійного фонду та фінансування за рахунок його коштів видатків на оплату договорів страхування довічних пенсій або одноразових виплат застрахованим особам, членам їхніх сімей та іншим особам, передбаченим цим Законом.

Зміна умов і норм загальнообов'язкового державного пенсійного страхування здійснюється виключно шляхом внесення змін до цього Закону.

Статтею 4 Закону (далі - Закон № 1058) встановлено, що законодавство про пенсійне забезпечення **базується** на Конституції України, **складається** з Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування, цього Закону, закону про недержавне пенсійне забезпечення, законів, якими встановлюються умови пенсійного забезпечення, відмінні від загальнообов'язкового державного пенсійного страхування та недержавного пенсійного забезпечення, міжнародних договорів з пенсійного забезпечення, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України (далі - закони про пенсійне забезпечення), а також інших законів та нормативно-правових актів, прийнятих відповідно до законів про пенсійне забезпечення, що регулюють відносини у сфері пенсійного забезпечення в Україні.

Статтею 8 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» передбачено право громадян України на отримання пенсійних виплат та соціальних послуг.

У відповідності до частини 3 статті 4 Закону № 1058, яка визначає складові законодавства про пенсійне забезпечення в Україні, виключно законами про пенсійне забезпечення визначаються: види пенсійного забезпечення; умови участі в пенсійній системі чи її рівнях; пенсійний вік для чоловіків та жінок, при досягненні якого особа має право на отримання пенсійних виплат; джерела формування коштів, що спрямовуються на пенсійне забезпечення; **умови, норми та порядок пенсійного забезпечення**; організація та порядок здійснення управління в системі пенсійного забезпечення.

Статтею 5 вказаного Закону передбачено, що він регулює відносини, які виникають між суб'єктами системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування. Дія інших нормативно-правових актів може поширюватися на ці відносини лише у випадках, передбачених цим Законом, або в частині, що не суперечить цьому Закону. Виключно цим Законом, зокрема, визначаються порядок здійснення пенсійних виплат за загальнообов'язковим державним пенсійним страхуванням; порядок використання коштів Пенсійного фонду та накопичувальної системи пенсійного страхування.

Відповідно до ст. 47 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» пенсія виплачується щомісяця організаціями, що здійснюють виплату і доставку пенсій, у строк не пізніше 25 числа місяця, за який виплачується пенсія, виключно в грошовій формі за зазначеним у заяві місцем фактичного проживання пенсіонера в межах України або перераховується на визначений цією особою банківський рахунок у порядку, передбаченому законодавством.

Окрему увагу, варто приділити дотриманню Відповідачем положень статті 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», виплата пенсії за рішенням територіальних органів Пенсійного фонду або за рішенням суду припиняється:

- 1) якщо пенсія призначена на підставі документів, що містять недостовірні відомості;

2) на весь час проживання пенсіонера за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України; *{Положення пункту 2 частини першої статті 49 втратили чинність, як такі, що є неконституційними на підставі Рішення Конституційного Суду № 25-рп/2009 від 07.10.2009}*

3) у разі смерті пенсіонера;

4) у разі неотримання призначеної пенсії протягом 6 місяців підряд;

5) в інших випадках, передбачених законом.

Перелік підстав припинення виплати пенсії, визначений ч.1 ст. 49 Закону № 1058-IV є вичерпним та передбачає можливість припинення виплати пенсії з інших підстав лише у випадках, передбачених законом.

У випадку припинення виплати пенсії від Відповідача, вимагається обов'язкове оформлення (шляхом долучення до пенсійної справи рішення/розпорядження) про припинення виплат.

Щодо порядку поновлення виплати пенсії

Відповідно до частини 2 ст. 49 Закону № 1058-IV поновлення виплати пенсії здійснюється за рішенням територіального органу Пенсійного фонду протягом 10 днів після з'ясування обставин та наявності умов для відновлення її виплати.

Як вже було зазначено вище, Відповідач посилається на положення постанови КМУ від 25.04.2018 року № 335 та можливість провести виплату **нарахованої пенсії за період з _____ 201_ року по _____ 2018 року, на умовах окремого порядку**, що станом на момент подання цього позову - не розроблено!

Чинним законодавством України передбачено порядок і умови виплати пенсії за минулий час, а саме відповідно до положень ст. 46 Закону № 1058-IV. Виплата пенсії за минулий час

1. Нарховані суми пенсії, на виплату яких пенсіонер мав право, але не отримав своєчасно з власної вини, виплачуються за минулий час, але не більше ніж за три роки до дня звернення за отриманням пенсії. У цьому разі частина суми неотриманої пенсії, але не більш як за 12 місяців, виплачується одночасно, а решта суми виплачується щомісяця рівними частинами, що не перевищують місячного розміру пенсії.

Звертаю увагу суду, що постановою Кабінету Міністрів України від 25.04.2018р. №335 були внесені зміни до постанови Кабінету Міністрів України від 08.06.2016 №365 «Деякі питання здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам», а саме, пункти 16 і 18 доповнені реченням такого змісту: "Суми соціальних виплат, які не виплачені за минулий період, обліковуються в органі, що здійснює соціальні виплати, та виплачуються на умовах окремого порядку, визначеного Кабінетом Міністрів України".

Дії, обов'язкові для виконання Позивачем викладено в постанові Правління пенсійного фонду України від 25.11.2005 року № 22-1 «Про затвердження Порядку подання та оформлення документів для призначення (перерахунку) пенсій відповідно до Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" (далі – Порядок), а саме:

Пунктом 1.5. Порядку визначено. Заява про поновлення виплати пенсії, подається пенсіонером особисто або його законним представником до органу, що призначає пенсію, за місцем перебування на обліку як одержувача пенсії, - до органу, що призначає пенсію, визначеного Пенсійним фондом України.

Пункт 4.1. Порядку встановлює. Орган, що призначає пенсію, розглядає питання про призначення пенсії, перерахунок та поновлення виплати раніше призначеної пенсії, а також про переведення з одного виду пенсії на інший при зверненні особи з відповідною заявою ([додаток 3](#)).

Заяви про переведення з одного виду пенсії на інший, про перерахунок пенсії й поновлення виплати раніше призначеної пенсії приймаються органом, що призначає пенсію, за наявності в особи всіх необхідних документів.

Заяви осіб про призначення, перерахунок, поновлення, переведення з одного виду пенсії на інший реєструються в журналі реєстрації рішень органу, що призначає пенсію. Особі або посадовій особі органом, що призначає пенсію, видається розписка із зазначенням дати прийняття заяви, а також переліку одержаних і відсутніх документів, які необхідно подати у тримісячний строк з дня прийняття заяви. Копія розписки зберігається в пенсійній справі.

Пункт 4.3. Не пізніше 10 днів після надходження заяви та за наявності документів, необхідних для призначення, перерахунку, переведення з одного виду пенсії на інший та поновлення виплати пенсії (у тому числі документів, одержаних відповідно до абзацу другого підпункту 3 пункту 4.2 цього розділу), орган, що призначає пенсію, розглядає подані документи та приймає рішення щодо призначення, перерахунку, переведення з одного виду пенсії на інший, поновлення раніше призначеної пенсії без урахування періоду, за який відсутня інформація про сплату страхових внесків до Пенсійного фонду України.

Нарахована сума пенсії включається в документи для виплати пенсії не пізніше одного місяця з дня прийняття рішення про призначення, перерахунок, переведення з одного виду пенсії на інший та про поновлення виплати пенсії.

Звертаю увагу суду, що Позивачем в повному обсязі виконано положення профільної (спеціальної) постанови, а отже з боку Відповідача, порушено встановлений (власний) порядок поновлення виплати пенсії, а також норми законодавства вищої юридичної сили.

Застосування Відповідачем положень постанови КМУ від 25.04.2018 року № 335 до позивача суттєво звужує та обмежує права позивача, як громадянина на достатній життєвий рівень, прямо суперечить положенню чинного законодавства України, що підтверджується у рішеннях Конституційного Суду України №20-рп/2011 ід 26.12.2011р. і № 2-рп-99 від 02.03.1999р. висловив позицію, згідно з якою Кабінет Міністрів України є органом, який забезпечує проведення державної політики у соціальній сфері, повноважний вживати заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина та проводити політику у сфері соціального захисту.

За наданими повноваженнями, відповідно до конституційних норм, Кабінет Міністрів України не наділений правом вирішувати питання, які належать до виключної компетенції Верховної Ради України, так само як і приймати правові акти, які підміняють або суперечать законам України.

Отже, Кабінет Міністрів України, прийнято Постанову, а Відповідачем помилково застосовано положення цієї постанови до правовідносин Позивача з державою Україна, які регулюються – виключно законами України.

Тобто, прийняття постанови №335 позбавляє Позивача та осіб, на яких поширюється пенсійне законодавство України права на пенсійне забезпечення та запроваджує “інший” невідомий та не потрібний порядок виплати пенсії. Адже, відповідно до чинного законодавства України виплата пенсії “**за минулий час**” передбачена положенням ст. 46 Закону №1058, що успішно застосовується Пенсійним фондом України за необхідності виплати пенсії за минулий час з моменту прийняття зазначеного Закону, а саме - **09.07.2003 року**.

Застосування міжнародної практики

Частиною 2 статті 6 Кодексу адміністративного судочинства України встановлено, що суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського Суду з прав людини.

Стаття 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод визначає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм

майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Як зазначив Європейський суд з прав людини у рішенні в справі "Пічкур проти України", яке набрало статусу остаточного 07 лютого 2014 року, право на отримання пенсії як таке стало залежним від місця проживання заявника. Це призвело до ситуації, в якій заявник, пропрацювавши багато років у своїй країні та сплативши внески до системи пенсійного забезпечення, був зовсім позбавлений права на пенсію лише на тій підставі, що він більше не проживає на території України (пункт 51 цього рішення).

Тобто, не може бути підставою для припинення отримання пенсії, місце фактичного чи зареєстрованого місця проживання Відповідача. Після оформлення пенсійних виплат, держава зобов'язана в повному обсязі забезпечувати соціальних захист у встановленому порядку та розмірах, що визначаються окремо.

Рішенням ЄСПЛ від 14.10.2010 у справі «Щокін проти України» визначено концепцію якості закону, зокрема з вимогою, щоб він був доступним для заінтересованих осіб, чітким та передбачуваним у своєму застосуванні. Відсутність у національному законодавстві необхідної чіткості й точності порушує вимогу «якості закону». В разі коли національне законодавство припустило неоднозначне або множинне тлумачення прав та обов'язків осіб, національні органи зобов'язані застосувати найбільш сприятливий для осіб підхід. Тобто вирішення колізій у законодавстві завжди тлумачиться на користь особи.

Більше того, відповідно до ст.14 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод користування правами та свободами, визнаними в цій Конвенції, має бути забезпечене без дискримінації за будь-якою ознакою - статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного чи соціального походження, належності до національних меншин, майнового стану, народження, або за іншою ознакою. Статтею 1 Протоколу №12 до цієї Конвенції передбачена загальна заборона дискримінації:

1. Здійснення будь-якого передбаченого законом права забезпечується без дискримінації за будь-якою ознакою, наприклад за ознакою статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного чи соціального походження, належності до національної меншини, майнового стану, народження або за іншою ознакою.

2. Ніхто не може бути дискримінований будь-яким органом державної влади за будь-якою ознакою, наприклад за тими, які зазначено в пункті 1.

Слід зазначити, що дискримінація може бути прямою (різне поводження до людей в однаковій ситуації) та непрямую (однакове поводження з людьми, незважаючи на те, дехто з них знаходиться в певній особливій ситуації).

Так, у справі «Тлімменос проти Греції» (Thlimmenos v. Greece, рішення від 06.04.2000, заява № 34369/97) ЄСПЛ наголосив, що згідно зі статтею 14 Конвенції право не зазнавати дискримінації у користуванні правами, гарантованими Конвенцією, порушується, коли Держави ставляться по-різному до осіб в аналогічних ситуаціях, не забезпечуючи при цьому об'єктивного та розумного виправдання. Однак це не єдиний аспект заборони дискримінації у статті 14 Конвенції. Право не зазнавати дискримінації у користуванні правами, гарантованими Конвенцією, також може бути порушене, коли Держави, не маючи об'єктивних і розумних підстав, не застосовують різний підхід до осіб, які перебувають у ситуаціях, що істотно відрізняються.

Аналогічний підхід закріплено в національному праві. Так, відповідно до Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» формами дискримінації є: пряма дискримінація, непряма дискримінація, підбурювання до дискримінації, пособництво у дискримінації, утиск (ст.5). Відповідно до ст.1 цього Закону непряма дискримінація - ситуація, за якої внаслідок реалізації чи застосування формально нейтральних правових норм, критеріїв оцінки, правил, вимог чи практики для особи та/або групи осіб за їх певними ознаками виникають менш сприятливі умови або становище порівняно з іншими особами

та/або групами осіб, крім випадків, коли їх реалізація чи застосування має правомірну, об'єктивно обґрунтовану мету, способи досягнення якої є належними та необхідними.

Саме в такій особливій ситуації опинився Позивач, який є внутрішньо переміщеною особою та відповідно на якого, на думку Відповідача, поширюються положення постанови КМУ від 25.04.2018 року № 335. Це, в свою чергу, є лише підтвердженням «дискримінаційного відношення» до Позивача з боку Відповідача, адже Відповідач не застосовує «обмеження» та особливий порядок у аналогічних питаннях з іншими громадянами України, які не мають права на оформлення довідки внутрішньо переміщеної особи.

На підставі вищевикладеного, Відповідач має застосовувати у спірних випадках положення лише закону, а не іншого нормативно – правового акту.

Додатково звертаю увагу суду, що при подачі позову Позивачем сплачено судовий збір за одну вимогу, що ґрунтується на наступному: колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України від 14.03.2017 р. у справі № 21-3944а16 зазначає: Системний аналіз частини першої статті 6, частини другої статті 162, частини п'ятої статті 171-1 КАС дає підстави для висновку, що вимога про визнання протиправними акта, дії чи бездіяльності як передумова для застосування інших способів захисту порушеного права (скасувати або визнати нечинним рішення чи окремі його положення, зобов'язати прийняти рішення, вчинити дії або утриматися від їх вчинення тощо) як наслідків протиправності акта, дії чи бездіяльності є однією вимогою. Тому судовий збір сплачується як за одну вимогу. (визначати у разі сплати збору; в разі не сплати -параграф видається та подається клопотання про звільнення)

Враховуючи вищевикладене, позивач вважає, що поданий позов є обґрунтованим та таким, що підлягає задоволенню в повному обсязі, а дії Відповідача щодо припинення виплати призначеної пенсії та відмові у виплаті пенсії «за минулий час» за період з _____ 2018 по _____ 2018 року такими, що вчиненні з порушенням положень чинного законодавству України, а отже є – неправомірними.

Не заперечую проти розгляду справи в письмовому провадженні без повідомлення та (або) виклику учасників справи та проведення судового засідання на підставі матеріалів справи.

Відповідно до норм КАС України, підтверджую, що мною не подано іншого позову (позовів) до цього ж самого відповідача з тим самим предметом та з тих самих підстав.

Позов або докази до пред'явлення цього позову не забезпечувались.

Відповідно до частини 1 статті 22 КАС України зазначений спір є підсудним Окружному адміністративному суду, за відповідною територіальною підсудністю.

На підставі вищенаведеного, керуючись ст.. ст. 2,46,47, 72, 77, 79, 80, 160, 161, 168, 371 КАСУ, -

ПРОШУ:

1. Прийняти адміністративний позов та відкрити провадження по справі.
2. Позовні вимоги _____ (ПП), задовольнити в повному обсязі.
3. Визнати протиправними дії _____ Пенсійного фонду України в _____, Код ЄДРПОУ: _____, щодо припинення виплати з _____ 2018 року по _____ 2018 року пенсії – _____ ПП, _____ р.н. Паспорт № _____, виданий _____ р.,реєстраційний номер облікової картки платника податків – _____
4. Зобов'язати _____ Пенсійного фонду України в _____, Код ЄДРПОУ: _____, відновити виплату пенсії за минулий час з урахуванням (доплат,

надбавок, перерахунків) - _____ ПП, _____ р.н. Паспорт _____
№ _____, виданий _____ р., реєстраційний номер
облікової картки платника податків – _____ з моменту припинення
_____ 2018 року.

5. Допустити негайне виконання рішення у межах суми пенсії за один місяць.

Додатки:

1. К/адміністративного позову у відповідній кількості до учасників процесу на _____ арк;
2. К/паспорту позивача;
3. К/реєстраційного номеру облікової картки платника податків позивача;
4. К/довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи від _____ року № _____;
5. К/заяви на поновлення виплати пенсії від _____ 2018 року на _____ арк.;
6. К/ відповіді від _____ 2018 року № _____ на 2 _____ арк;
7. К/пенсійного посвідчення позивача;
8. Клопотання про звільнення від судового збору на 1 арк. (у разі подання);
9. Клопотання про витребування доказів на 1 арк.

« » _____ 2019 року _____